

rer), eller skyldes det, at siderne ikke virker optimalt med f.eks. Netscape 6.1 og Opera 5.12?»

Svar (8/11 01)

IT- og forskningsministeren (Birte Weiss):

Statslige hjemmesider bør ikke fremhæve enkelte leverandørers produkter. Heller ikke i situationer, hvor en reference til et produkt er tænkt som en service overfor hjemmesidens brugere.

Problemstillingen vil indgå i de drøftelser om standarder for statslige hjemmesider, som planlægges gennemført i Statens IT-Forum.

Spm. nr. S 281

Til justitsministeren (22/10 01) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvad begrundelsen er for, at lov om handel med brugte genstande forhindrer mindre antikvitetshandlere i at drive handel i f.eks. et stormagasin?«

Svar (31/10 01)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Formålet med lov nr. 223 af 8. juni 1966 om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed med senere ændringer er bl.a. at forebygge afsætning af stjålne varer.

Lovens formål er søgt opnået bl.a. ved at etablere et bevillingssystem, hvorefter der kræves særlig bevilling til handel med brugte genstande. Loven opregner en række betingelser til personer, der ønsker bevilling til handel med brugte genstande. Ifølge lovens § 4, stk. 1, må virksomheder, der er omfattet af loven, kun drives fra fast forretningssted med »særskilte forretningslokaler«.

Af bemærkningerne til lovforslaget, Folketings Tidende 1965-66 (tillæg A), sp. 1288, fremgår:

»I ... [§ 4] foreslås det i overensstemmelse med gældende praksis udtrykkelig anført, at der på det faste forretningssted skal være indrettet særskilte forretningslokaler. Herved udelukkes det, at virksomheden kan udøves fra en privat beboelse under sådanne forhold, at politiets tilsyn med virksomheden umuliggøres ved, at

købte og pantsatte genstande sammenblandes med bevillingshaverens personlige indbo m.v.«

Baggrunden for lovens krav om adskilte forretningslokaler er således et ønske om at muliggøre en effektiv politimæssig kontrol med brugte genstande og dermed – i overensstemmelse med lovens formål – at hindre bl.a. hæleri. Et effektivt tilsyn indebærer bl.a. kontrol med bogføring og varelager og vil ikke kunne gennemføres, hvis en eller flere bevillingshavere driver handel fra samme lokaler.

Højesteret fandt ved dom af 18. juni 2001, der stadfæstede Østre Landsrets dom af 3. marts 2000, at der ikke er grundlag for at antage, at kravet om, at handel med brugte genstande skal ske fra særskilte lokaler, alene angår den situation, hvor forretningen drives fra privat beboelse. Af Østre Landsrets begrundelse fremgår:

»Efter bestemmelsens ordlyd, det oplyste om administrativ praksis samt efter lovens kontrolformål er der ikke grundlag for at antage, at betingelsen om »særskilte forretningslokaler« alene omfatter tilfælde, hvor virksomheden drives fra privat beboelse, uanset henvisningen hertil i lovforslagets bemærkninger til § 4.«

Retssagen var anlagt af 4 personer, der i et stormagasin fra hver sit stede drev handel med brugte genstande. Under sagen var der nedlagt påstand om, at Justitsministeriet skulle anerkende, at et af politiet meddelt påbud var ugyldigt. Politiet havde – efter at have konstateret, at personernes virksomhed var i strid med § 4, stk. 1, i lov om handel med brugte genstande, fordi staderne ikke var fysisk adskilte ved skillevægge – meddelt påbud om at bringe det ulovlige forhold til ophør.

Kravet om, at handel med brugte genstande skal foregå i adskilte forretningslokaler, kan således i praksis være til hinder for, at antikvitetshandlere driver virksomhed med handel med brugte genstande fra visse stormagasiner.

Spm. nr. S 282

Til justitsministeren (22/10 01) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Mener ministeren ikke, at gamle mennesker, der for f.eks. mere end 50 år siden har fået båndlagt arv, altid bør kunne få den frigivet, og vil ministeren ændre den praksis eller loven, så arvinger, der f.eks. har fået båndlagt en kapital for